

K-59/03-78.

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Osijeku, u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda, suca Krahulec Damira kao predsjednika vijeća, suca Hedvige Reisz kao člana vijeća, te sudaca porotnika Ljerke Vugerniček, Branka Anića i Alojzija Bačmaga kao članova vijeća, uz sudjelovanje Križanović Suzane kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. Miodraga Balinta, zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZ RH, povodom optužnice Županijskog državnog odvjetništva iz Osijeka br. KT-118/96. od 21.7.2003.g., nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave u nazočnosti zamjenika Županijskog državnog odvjetnika iz Osijeka Miroslava Bušbahera, te optuženog Miodraga Balinta zastupanog po branitelju Dragutinu Mijoču, odvjetniku iz Osijeka, dana 2. ožujka 2004.g.

presudio je

Opt. MIODRAG BALINT, zv. "Zoli ili Zolika", sin Miodraga i Jelisavete r. Balint, rođen 24.06.1964. u Podolju, općina B. Manastir, s posljednjim prebivalištem u mjestu Irig, Ul. Anke Mateša 77, RS i CG, po narodnosti Mađar, državljanin RH, završio osmogodišnju školu, po zanimanju zidar, nezaposlen, bez primanja, oženjen Draganom, otac jednog mladb. djeteta starog 10 godina, bivšu JNA slušio 1983. u Knjaževcu, bez čina, bez odlikovanja, prema vlastitom kazivanju osuđivan za učin kaznenog djela ubojstva 1998.g. na kaznu zatvora u trajanju od 7 godina, vodi se drugi kazneni postupak pred Županijskim sudom u Bjelovaru.

kriv je

što je:

u razdoblju od 22. kolovoza do 31. kolovoza 1991. godine u Dardi, Jagodnjaku i Švajcarnici, nakon oružanog napada iz Srbije na Republiku Hrvatsku od tzv. "JNA" i pridruženih joj srpskih paravojnih postrojbi, slamanja otpora branitelja te okupacije Baranje i navedenih mjesta, u nakani stvaranja tzv. "SAO Krajine za istočnu Slavoniju i Baranju" i da civilno stanovništvo nesrpske narodnosti izlaganjem zaplašivanju, poniženju i zlostavljanju natjeraju na iselj enje, te cjelokupno područje Baranje postane čisto srpsko etničko područje,

pridruživši se srpskim paravojnim postrojbama vršio uhićenja bez pismenog rješenja, a prilikom ispitivanja građana bezobzirno ih tukao koristeći se rukama, nogama obuvenim u vojničke cipele, gumenom palicom, kundakom i cijevima pušaka, postupivši na taj način suprotno odredbama čl. 3. točke 1) Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine i suprotno odredbama čl. 4. točke 1. i 2-a Dopunskog protokola uz rečenu konvenciju od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II), pa je tako:

- dana 22. kolovoza 1991.g. u krugu Tvornice stočne hrane u Dardi bezobzirno istukao Ivana Žemlića udarivši ga više puta sa cijevi puške u predio kralježnice od kojih udaraca ovaj više nije mogao stajati na nogama, a Željka Poserta udario nekoliko puta šakama u glavu, od kojih udaraca je pao na tlo, a zatim ga nastavio udarati nogama obuvenim u vojničke cipele u predio slabina i rebara nanijevši mu ozljede u vidu prijeloma rebara s desne strane. *fi2 zlost 2 cin*

- dana 22. kolovoza 1991.g. u Dardi, prilikom uhićenja bez pismenog rješenja i odvođenja u stanicu milicije Dragana Horvata udario više puta kundakom puške u leđa, te rukama i nogama u prednji dio tijela i po rebrima, a u stanici milicije, nakon dovodenja Josipa Bobeka započeo je sa ispitivanjem na način da ga je gurnuo prema jednim vratima, naredio mu da se rukama nasloni na vrata i raširi noge i odmah dva puta udario gumenom palicom po glavi upitavši ga: "Što je", a kada je dobio odgovor da je Hrvat, ponovno je više puta udario ovoga po glavi i leđima, *fi2 zlost 2 cin*

- dana 23. kolovoza 1991.g. u Švajcarnici prilikom uhićenja bez pismenog rješenja i odvođenja iz kuće Slavka Posaveca, udarao ga zajedno s još dvije osobe s cijevi puške i kundakom po tijelu i glavi od kojih udaraca je ovaj pao u kanal ispred kuće i ostao ležati u kanalu oko dva sata, *fi2 zlost 1 cin*

- dana 25. kolovoza 1991. g. u Jagodnjaku, u sabirnom centru na nogometnom igralištu, u kome su u svlačionicama bili zatočeni građani Darde, zajedno s Draganom Miloševićem izveo iz svlačionice Husniju Spahića, Ivana Žemlića i Adama Mesara, te jednog po jednog odvodio iza zgrade, naredio im da se rukama naslone na zid i rašire noge, a potom su ih udarali sa cijevima pušaka po leđima u predio kralježnice i kundacima u predio slabina, a kada bi ovi pokleknuli bili bi udarani nogom obuvenom u vojničke čizme u predio stomaka, kako bi se ispravili, a Ivana Žemlića i Adama Mesara su još udarili nogom u predio trtice i genitalija, od kojih udaraca su ovi nekontrolirano izvršili veliku i malu nuždu i bili odnešeni u svlačionicu, *fi2 zlost 3 cin*

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme okupacije, nečovječno postupao prema civilnom stanovništvu i nanio mu ozljede tjelesnog integriteta, *zht. 8 cin*

pa je time počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava - ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo po čl. 120. st. 1. OKZ RH.

Pa se opt. Miodrag Balint za učin kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZ RH

o s u d u j e

NA KAZNU ZATVORA u trajanju od 7 (sedam) godina.

Temeljem čl. 63. KZ optuženiku se vrijeme provedeno u pritvoru od 3. lipnja 2003.g. pa nadalje ima uračunati u izrečenu kaznu zatvora.

Temeljem čl. 122. st. 4. ZKP optuženik se oslobađa plaćanja troškova kaznenog postupka jer je nezaposlen i nema primanja, tako da svi troškovi kaznenog postupka padaju na teret proračunskih sredstava ovog suda.

Obrazloženje

Županijsko državno odvjetništvo iz Osijeka podiglo je optužnicu br. KT-118/96. od 21.7.2003.g. protiv opt. Balint Miodraga, zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZ RH, činjenično i pravno opisano u izeci presude.

Iznoseći obranu opt. Balint u svezi točke 1) izjavljuje da Ivana Žemlića nikada nije vidio sve do raspravnog ročišta, stoga poriče da bi Žemlića tijekom mjeseca kolovoza 1991.g. lišio slobode, da bi ga privodio, te fizički ili psihički maltretirao, tukao ili ispitivao. Opis osobe koji je dao Žemlić koja ga je privodila ispitivala i tukla uopće ne odgovara tjelesnoj konstituciji optuženika, pa on smatra da je Žemlića tukla neka druga osoba. Optuženik napominje da je njegov nadimak "Zola", a ne kako to Žemlić navodi u svom iskazu "Zolika". Što se tiče Željka Poserta iz istog događaja navedenog pod točkom 1) optuženik navodi da tu osobu nikada prije nije vidio, nije ju lišio slobode, pa prema tome nije ju mogao niti ispitivati, maltretirati ili tući šakama i vojničkim čizmama po glavi i tijelu. Što se tiče događaja pod točkom 2) vezano za Horvat Dragana optuženik navodi da tu osobu zna od ranije i da je sa njim bio u dobrim odnosima. Optuženik izražava čuđenje i iznenađenje sadržajem iskaza ovog svjedoka kojeg je on dao tijekom saslušanja. Poriče da bi Horvata lišio slobode na način kako je on to opisao u svom iskazu i da ga je tukao rukama i nogama po tijelu. To jednostavno ne odgovara istini. Optuženik tvrdi da je Horvatu u više navrata pomagao, posebno financijski, te mu je pomogao i oko izdavanja dozvole radi napuštanja Baranje. Što se tiče lišavanja slobode Bobek Josipa optuženik tvrdi da on to nije učinio nego da je tog svjedoka lišio slobode Iduški Ljubiša. Poriče da bi nakon lišenja slobode Bobeka vodio u policijsku postaju, da ga je ispitivao i tukao na način kako je Bobek opisao u svom iskazu. Čini mogućim da je on pretrpio batine ali ne od njega, nego od neke druge osobe. U svezi događaja pod točkom 3) optuženik tvrdi da ne pozna Posavec Slavka i prvi puta ga je vidio na raspravi kada je bio saslušan u svojstvu svjedoka. On ne zna tko je Posavca lišio slobode, tko ga je privodio, te da li ga je netko tukao, no on u tome nije učestvovao. Opis osobe koju je dao Posavec za koju je naveo da ga je privela, ispitivala i tukla po istaknutim karakteristikama ne odgovara njegovom opisu, niti se može prepoznati u toj osobi. Što se tiče događaja pod točkom 4) poriče da bi ikada dolazio i boravio u prostorijama ili negdje u blizini nogometnog igrališta u Jagodnjaku gdje je navodno bio zatvor. Prema tome poriče da bi sudjelovao u izvođenju iz zatvora Husnije Spahića, Žemlić Ivana i Mesar Adama, da je sudjelovao u njihovom ispitivanju, te fizičkom premlaćivanju, na način kako oni to opisuju u svojim iskazima. Osoba koju je opisao Mesar Adam da ga je izvela iz zatvora i tukla po svojim karakteristikama ne odgovara njegovoj tjelesnoj konstituciji. Tijekom boravka u okupiranoj Baranji nije obnašao funkciju zapovjednika izviđačkog odjeljenja specijalne policije, ali je bio jedno kratko vrijeme pripadnik tog odjeljenja. Osobno nije bio nazočan dovođenju zarobljenih pripadnika MUP RH koji su lišeni slobode u sportskoj dvorani Darda, te nakon toga dovedeni u prostorije Tvornice stočne hrane u Dardi. U izviđačkom odjeljenju kao pripadnik boravio je

oko dva mjeseca i to tijekom 1992.g. Tijekom 1991.g. bio je pripadnik teritorijalne obrane, u početku u civilnoj odjeći, a kasnije u jednobojnoj uniformi bivše JNA. U rezervnom sastavu milicije boravio je tijekom 1992. g. i 1993.g. Tijekom 1995. g. završio je u istražnom zatvoru u Belom Manastiru vezano uz kazneni postupak koji je protiv njega pokrenut zbog kaznenog djela ubojstva, a radilo se o ubojstvu koje je počinio prema jednom oficiru bivše JNA. Pravomoćno je presuđen na kaznu zatvora u trajanju od 9 godina. Dana 19.6.1996.g. zajedno sa još 50 osoba prebačen je iz Belog Manastira u zatvor u Somboru gdje je služio 7 godina zatvora, a jedan dio je služio i u zatvoru u Mitrovici. Optuženik smatra da ono što su saslušani svjedoci koji ga terete iskazali tijekom rasprave nije istinito. Mogući motiv takvog njihovog iskazivanja mogao bi biti dodjela nekih socijalnih privilegija od strane organa vlasti RH u smislu mirovine, invalidnine, rješenje stambenog pitanja. Najviše vremena za vrijeme okupacije Baranje proveo je u limarskoj radnji koja je prije rata bila vlasništvo Bare Branka. Tu radnju nakon napuštanja stanovnika Darde hrvatske nacionalnosti dobio je na licitaciji preko Mjesne zajednice, a najam za tu radnju redovno je plaćao tadašnjim organima vlasti u Baranji.

Radi utvrđivanja relevantnih činjenica sudsko vijeće je tijekom dokaznog postupka saslušalo svjedoke Žemlić Ivana, Posert Željka, Posavec Slavka, Mesar Adama, Horvat Dragana, Bobek Josipa, Spahić Husniju, Milić Anku, Vukas Petra, Jalšovec Jelicu, Tot Ljudevita, Pap Ljubicu, Horvat Josipa, Kremer Zlatu, Šimić Mirjanu, Ivković Slavka, Periškić Ibolju, Drobina Đulu, Jurak Branka, Đuić Zorana, Čubra Milan, Kalamari Mariju, te Gligorijević Voju, provelo sudsko medicinsko vještačenje po vještaku dr. Borisu Dumenčiću izvršilo uvid u medicinsku dokumentaciju za Mesar Adama, u preslike novinskih članaka, u traumatološki list za Posert Željka, u imovno uvjerenje za optuženog, te u izvode iz prekršajne i kaznene evidencije za optuženog.

U iskazu svjedok Ivan Žemlić izjavljuje da je do početka rata bio zaposlen kao vozač autobusa u direkciji Belja. Početkom Domovinskog rata sudjelovao je u odvoženju djece iz većeg dijela Baranje na more. Rezervnom sastavu policije pristupio je 7. kolovoza 1991. god., ali tada nisu imali niti oružje, niti uniformu. Dana 22 - 23. kolovoza 1991. godine kada je bio lišen slobode u Dardi, na sebi je imao civilnu odjeću. Nije imao nikakvo naoružanje. Prilikom lišenja slobode nije dobio nikakvo rješenje o razlozima lišenja slobode. Doveden je u Tvornicu stočne hrane u Dardi i tamo je bio fizički maltretiran od optuženika u hodniku. Na njegov zahtjev morao se licem okrenuti prema zidu i rukama osloniti na zid, nakon čega ga je optuženik puščanom cijevi počeo udarati u predjelu bubrega i kralježnice. Od tih udaraca je pokleknuo, a optuženi ga je nastavio udarati u predjelu slabina kako bi ga natjerao da se ispravi. Optuženi je na sebi imao maskirnu uniformu, a od osobnog naoružanja automatsku pušku. To fizičko maltretiranje trajalo je oko 15 minuta, ali se njemu činilo da traje mnogo duže. Nakon toga po njega su došli u hodnik Dobrić i Žigić, bivši djelatnici MUP-a RH koji su dobili otkaz, te su ga uvukli u jednu prostoriju gdje su ga počeli ispitivati i tući. U toj prostoriji nije bio opt. Balint, ali je stajao u hodniku u svojstvu osiguranja. Bio je ispitivan na okolnost stradanja jednog pripadnika teritorijalne obrane u Dardi o kojem događaju on nije imao nikakva saznanja. Ispitivali su ga i na okolnost posjedovanja oružja, konkretno puškomitraljeza, jer su imali takvu informaciju o njemu. Ponašanje optuženika prilikom fizičkog maltretiranja ne može drugačije opisati nego kao izživljavanje. Od zadobivenih batina bio je u takvom stanju da je jedva hodao, odnosno teturao je pa su po njega morali doći Žigić i Dobrić, te su ga praktično odveli iz hodnika u sobu radi ispitivanja. Nakon toga bio je odveden iz Darde u Jagodnjak, u prostorije nogometnog stadiona. Jednog dana došli su opt. Balint i Milošević Dragan, te su iz zatvora izvukli njega, Mesar Adama, Husniju Spahića, Tot Milana i još jednu osobu čijeg imena se ne sjeća. Izveli su ih radi ispitivanja pri čemu su

jednog po jednog odvodili iza ugla jedne zgrade. Tamo su se morali licem okrenuti prema zgradi i rukama nasloniti na zid. Tako je i on morao učiniti kada je došao na red. Opt. Balint i Milošević su ga pušćanim cijevima tukli po slabinama i kralježnici te po rebrima. Kada bi od udaraca pao na zemlju tada bi ga udarali vojničkim čizmama po cijelom tijelu. Obojica su ga čizmama tukli u predjelu karličnog pojasa i genitalija, a udarci su bili toliko snažni da je uslijed toga nekontrolirano izvršio malu i veliku nuždu. Kada je uslijed toga maltretiranja potpuno pao na zemlju prestali su ga tući. Ne zna tko ga je vratio u prostorije zatvora. Takvo ispitivanje opt. Balinta i Miloševića trajalo je od 8,00 do 12,00 sati. Od njega su konkretno tražili da im kaže kako je kupio puškomitraljez i gdje ga je sakrio. Fizičko maltretiranje ove dvojice ostavilo je posljedice na njegovo zdravstveno stanje, pa mu je u poslijepodnevnim satima pozlilo zbog čega je automobilom bio odvežen u Dom zdravlja Darda, gdje je primio sredstvo protiv bolova. Za vrijeme boravka u zatvoru u 2-3 navrata, on i još 6-7 osoba bili su odvoženi iz zatvora i to iz razloga jer su u kontrolu zatvora došli pripadnici međunarodnog Crvenog križa. Razlog zbog čega su bili sklonjeni bio je taj da predstavnici međunarodnog Crvenog križa ne bi na njima vidjeli posljedice fizičkog maltretiranja. Jednom prilikom predstavnici Crvenog križa došli su nenajavljeno u Dardu i tom prilikom su ih zatekli u stanju u kakvom su bili. Zatvorski čuvari bili su prisiljeni ih pokazati toj delegaciji. Kada je jedan od predstavnika Crvenog križa vidio kako izgledaju, zatražio je hitno dovođenje liječnika što je i učinjeno i taj liječnik im je dao lijekove protiv bolova i za smirenje. Opt. Balint je bio osoba plave kose, jače građe, imao je kraću bradu i nije imao dugu kosu. U potpunosti je siguran da ga je optuženi u dva navrata dana 22. kolovoza 1991. i 25. kolovoza 1991. godine fizički maltretirao. Vjerojatni razlog njegovog lišenja slobode je bio taj, što je bio član stranke HDZ, uslijed čega su ga povezali i sa ustaštvom.

U iskazu svjedok Željko Posert izjavljuje da je u vrijeme zarobljavanja imao status pripadnika MUP-a RH. Zajedno sa još 20-ak kolega ostao je u sportskoj dvorani Darda kao neka vrsta odstupnice mještanima Darde koji su napuštali svoje kuće. Izvršavajući taj zadatak došli su u okruženje i u toj dvorani su zarobljeni. Prilikom dolaska u dvoranu zarobili su 5 naoružanih osoba srpske nacionalnosti, koje su na sebi imale uniforme i obilježja četnika. Nakon zarobljavanja nitko ih nije niti fizički niti psihički maltretirao. Odredili su dvojicu svojih ljudi da ih čuvaju kako bi spriječili da ih netko od mještana ne bi dirao. Nakon zarobljavanja bili su podvrgnuti fizičkom maltretiranju, prijetili su im lišenjem života, prislanjali cijevi pištolja na potiljak, te su se morali razodijeliti do pojasa. Bili su podijeljeni u tri grupe, tako da je jedna išla u Sombor, druga u Borovo Selo, a treća u kojoj je bio on u Jagodnjak. Iz sportske dvorane su bili dovedeni u Tvornicu stočne hrane gdje je bio ispitivan u jednog manjoj prostoriji. Tamo je uočio opt. Balinta zvanog "Zoli" kojeg je znao od ranije. On je imao na sebi maskirnu uniformu i nosio je automatsku pušku. Došavši u tvornicu optuženi je odmah počeo tući Žemlić Ivana tako da su se čuli njegovi urlici i jauči. Nakon toga je došao red na njega. Optuženi mu je prišao te ga počeo šakama udarati po licu, a nogama u predjelu slabina, grudi i rebra. Od tih udaraca pao je na tlo, pa je rukama štitio glavu kako ne bi po njoj dobio udarce. Ne zna kako bi se to završilo da izvjesni Pero Dobrić nije reagirao, jer je rekao optuženiku "Zola ubit ćeš ih, što radiš". Nakon toga optuženi ga je prestao tući. Optuženi ga je tako tukao da je mislio da će ga ubiti. Optuženi je osoba stara oko 30 godina, plav, jače tjelesne građe, imao je kratku bradu dužine 2-3 cm. Nakon toga bio je premješten u Jagodnjak u prostorije nogometnog stadiona. Spavali su na betonu. Nakon toga je bio prebačen u Sombor, a iz Sombora u Borovo Selo gdje su bili smješteni u jednu podrumsku prostoriju u kojoj je curila voda iz namjerno razbijene cijevi. Bili su prisiljeni izbacivati vodu jer bi se u protivnom ugušili. No uvijek su do pola tijela bili stalno u vodi. Dok je bio u Jagodnjaku jednom prilikom on i njegov kolega Marko Pole bili su izvedeni do centra nogometnog igrališta gdje su trebali biti streljani jer je navodno smrtno stradao neki

Suzić, mještанин Jagodnjaka. Na centru igrališta su im zavezali oči, a zatim pucali iznad glava. Pripadnici teritorijalne obrane koji su ih odveli na streljanje bili su vidno alkoholizirani. Od stradavanja ih je spasio Jovan Kelebuda koji je tim vojnicima naredio da ih ostave na miru, da ih ne diraju jer su potrebni radi razmjene za njihove ljude. Posljedica fizičkog maltretiranja od strane optuženika bila je ta što nije bio sposoban sam hodati, pa su mu prijatelji u tome morali pomoći.

U iskazu svjedok Slavko Posavec izjavljuje da je dana 23. kolovoza 1991. godine boraveći u svojoj kući u Švajcarnici bio pozvan od prvog susjeda da izađe na dvorište. Kada je izašao na dvorište, okružilo ga je 10 naoružanih osoba, neki u civilnoj odjeći, a neki u uniformi. Među njima je bio i opt. Balint zvan "Zola". Svi su oni bili naoružani, a optuženi je imao automatsku pušku. Nakon toga optuženi i neki Mišković su ga izveli iz dvorišta, te su ga počeli svojim naoružanjem tući po raznim dijelovima tijela. Konstantno su ga tukli sve do kuće u kojoj živi Mišković. Zadavali su mu udarce po rebrima, bubrezima i kralježnici. Toliko su ga tukli da je na kraju završio u jednom kanalu bez svijesti, gdje se nalazila jedan starija osoba i u tom kanalu je proveo više od 4 sata. Sjeća se da je ta starija osoba preminula od zadobivenih batina. Od pretrpljenih batina obolio je na bubrege, zbog čega je postao radno nesposoban i sada je umirovljen. Optuženi Balint je osoba nešto viša i jače konstrukcije, imao je bradu, a kosa mu je bilo nešto duža. On je visok 170 cm, a opt. je bio nešto viši od njega. Siguran je da ga je optuženi Balint kritične zgrade tukao zajedno s Miškovićem. Sve do početka rata bio je vozač u "Panoniji" i bio je civilna osoba. Razlog zbog čega su ga tukli bio je taj što su čuli da je on navodno dovezao oružje kamionom iz Osijeka u Baranju, a to nije odgovaralo istini. Nije bio pripadnik HV, niti MUP-a RH.

U iskazu svjedok Adam Mesar izjavljuje da je prije okupacije Baranje bio pripadnik rezervnog sastava MUP RH. Zajedno sa 24 pripadnika MUP-a. Ostao je u sportskoj dvorani u Dardi gdje su bili zbog okruženja i zarobljeni. Međutim, prije zarobljavanja su naišli na petoricu pripadnika paravojnih snaga na krovu dvorane, koje su uspjeli razoružati i zarobiti. O njima su se brinuli, dali im jelo i piće, te su na njih pazila dvojica policajaca koja su ih čuvala da ih netko ne bi dirao. Nakon što su se predali pripadnicima paravojnih snaga bilo im je naređeno da ostave oružje, da se skinu do pojasa, stave ruke iza glave i da se okrenu prema zidu. Nakon što su to učinili počelo je fizičko maltretiranje. Optuženog Balinta zna od ranije. Radi se o osobi jače tjelesne konstitucije, plave rjeđe kose, visok oko 175 cm i, koliko se sjeća, nije imao bradu. Iz sportske dvorane u Dardi preveženi su u Jagodnjak na nogometno igralište. U trenutku zarobljavanja na sebi je imao plave rifle, košulju i patike. Po dolasku u Jagodnjak, nakon izvjesnog vremena bio je izveden sa još osam osoba tako da su morali stati u hodnik jedan do drugoga. Pojedinačno su bili odvođeni iza zgrade gdje su bili ispitivani i fizički maltretirani. Po njega je došao radi ispitivanja opt. Balint. Na sebi je imao maskirnu plavu uniformu i bio je naoružan. Kada ga je Balint doveo iza zgrade morao se licem okrenuti prema zidu, raširiti ruke i staviti ih na zid, te raširiti noge. S njegove lijeve strane nalazio se Pero Dobrić, iza njega bio je Milošević, a s njegove desne strane opt. Balint. Kako po njihovoj procjeni nije dovoljno raširio noge, prišao mu je opt. Balint i snažno vojničkom čizmom udario u predjelu članka od kojeg udarca mu je odmah natekla noga od članka do koljena. Opt. Balint mu je postavljao pitanja u svezi stranke HDZ, da li ima oružje, gdje se nalazi radio stanica, te gdje su skrivene neke osobe. Tijekom ispitivanja prišao mu je Pero Dobrić te ga drvenim djelom puške udario u predjelu leđa od čega je zadobio krvne podljeve. Nakon toga je dobio udarac u predjelu karličnog pojasa od kojeg udarca je pokleknuo, a odmah iza toga uslijedio je jak udarac vojničkom čizmom u predjelu stomaka, što je kod njega izazvalo nekontrolirano vršenje male i velike nužde. U predjelu stomaka udario ga je vojničkom čizmom opt. Balint. Ispitivanje je trajalo oko 10 min. Bio je u takvom stanju nakon

pretrpljenih batina da se nije mogao sam kretati. Jedine osobe koje su mu pomogle bile su Milan Rakas i Jovo Kelebuda iz Jagodnjaka. Donijeli su mu vode, lijekove, te čisto donje rublje kao i Žemlić Ivanu, budući su bili jako pretučeni tijekom ispitivanja. Uspjeli su se oprati i zamijeniti rublje a Rakas im je doveo liječnika koji im je dao lijekove protiv bolova, a njemu i neku sol kako bi mu splasnio otok na desnoj nozi. Posljedica tog fizičkog maltretiranja bila je odlazak u prijevremenu mirovinu jer je stekao status ratnog vojnog invalida od 40 %. Ta invalidnost potječe iz ratnog zarobljeništva. U zatvoru je proveo 7,5 mjeseci i bio je konstantno maltretiran. U nastanku invalidnosti svojim postupcima doprinijeo je i opt. Balint. Prilikom medicinskog pregleda liječnik nije mogao pojedinačno odrediti koja povreda je zadana od koje osobe, budući su ga tukle tri osobe, već je liječnik dao ocjenu cjelokupnog stanja njegovog organizma. Posljedica pretrpljenih batina je oštećenje sluha na desnom uhu od 73 %.

U iskazu svjedok Dragan Horvat izjavljuje da je do okupacije Baranje zajedno s ostalim mještanima Darde držao mjesnu stražu. Okupaciju Darde dočekao je u kući Mihalj Romea dana 22. kolovoza 1991. godine. Tada je iz kuće izašao u dvorište gdje ga je uočio opt. Balint i još jedna osoba po imenu Nemanja. Oni su došli automobilom marke "Lada karavan". Optuženi je bio naoružan puškomitraljezom. Kada ga je vidio optuženi mu se obratio riječima "dodi, dodi, tebe tražimo". Morao ih je poslušati, nakon čega je ušao u automobil gdje ga je optuženi nekoliko puta udario drvenim dijelom puškomitraljeza po leđima i rebrima. Dovezli su ga u policijsku postaju u Dardi, gdje ga je iz automobila izveo opt. Balint. On mu je stavio dvije patrone od lovačkog naoružanja u ruke i zapovijedio da ih nosi govoreći okupljenim pripadnicima paravojnih srpskih snaga "gledajte braćo Srbi čime je ovaj htio ubijati Srbe". Na ulici je dobio još nekoliko udaraca od optuženika po rukama, nogama i tijelu. Nakon toga je odveden u prostorije policijske postaje gdje ga je ispitivao Milan Babić, u svezi oružja i članstva u stranci HDZ. Nakon ispitivanja stavljen je u zatvor gdje je proveo 40 dana. Povremeno su dolazile različite osobe koje su ga fizički maltretirale. Sjeća se da su ga tako tukli izvjesni Žigić i osoba po nadimku "Mićo", obojica ih Jagodnjaka, a dok su ga tukli tome je bio nazočan opt. Balint. Dva dana nakon njegova zatvaranja u zatvor je doveden Bobek Josip iz Darde kojega je doveo opt. Balint, te je vidio kako ga je tukao policijskom palicom po tijelu. Bio je smješten u prostoriji dimenzija 3x3 m, u kojoj je bilo još 40 osoba. Kada bi išli obavljati nuždu svaki takav izlazak završavao je batinama. Bili su prisiljavani čistiti naoružanje i obavljati druge različite poslove. Prilikom lišenja slobode bio je civil, nije imao nikakvu uniformu i nije bio naoružan.

U iskazu svjedok Josip Bobek izjavljuje da je nakon okupacije Baranje ostao u Dardi, te da se u vrijeme lišenja slobode zatekao u podrumu svoga susjeda gdje se skrilo više osoba. U trenutku lišenja slobode bio je civilna osoba, nije nosio uniformu, niti je imao naoružanje. Kada je bio lišen slobode doveden je u policijsku postaju gdje je vidio optuženika. Čim ga je optuženik ugledao gurnuo ga je na vrata, raširio noge, a zatim ga udario palicom po glavi. Nakon toga je upitao "što je", a kada mu je odgovorio da je Hrvat, on ga je ponovno udario palicom po glavi. Nakon prvih udaraca optuženi ga je počeo ispitivati u svezi ubojstava nekih osoba srpske nacionalnosti o čemu on nije imao saznanja, a pri tom ispitivanju optuženi ga je tukao policijskom palicom po leđima, ispod lopatica, te po rebrima sa stražnje strane tijela. Posljedica optuženikovih udaraca palicom po glavi, bila je ta da su ostale otekline na glavi manjeg opsega. Tijekom ispitivanja optuženik je tražio da mu kaže tko je ubio Milivoja Stojakovića iz Darde, koji je bio ubijen tjedan dana prije njegovog ispitivanja. Kada mu je odgovorio da o tome ne zna ništa, optuženi ga je ponovno počeo udarati palicom po glavi govoreći mu "da više nisi stavio srpsko ime u usta". U trenutku lišenja slobode, nije imao

naoružanje i bio je u civilnoj odjeći. U vrijeme kada ga je ispitivao, optuženik je bio fizički jak, imao je nešto dužu kosu, ali ne pre dugu i imao je kratku bradu.

U iskazu svjedok Husnija Spahić izjavljuje da je do okupacije Baranje živio u Dardi. Nakon okupacije Darde po njega u kuću je došao Iduški Ljubiša te mu naredio da pođe za njim. Po izlasku na ulicu vidio je da neki Romi vode Mesar Adama. Njih dvojica bili su odvedeni do silosa u Dardi. Tijekom večeri zajedno sa drugim osobama bio je iz silosa odvežen u Jagodnjak. U trenutku lišenja slobode na sebi je imao civilnu odjeću i nije imao nikakvo naoružanje. U svezi lišenja slobode nije dobio nikakvu odluku s obrazloženjem razloga lišenja slobode. Kada su došli u Jagodnjak bio je izveden iz prostorija po zahtjevu optuženika zajedno s drugim osobama. Na zidu zgrade uočio je ostavljene automatske puške. Bilo im je naredeno da uzmu te puške, ali od straha nisu smjeli te puške pogledati, pogotovo uzeti. Nakon toga optuženik i osoba po nadimku "Paša" zapovijedili su im da se okrenu prema zidu, te da ruke naslone na zid tako da noge budu što više udaljene od zida. Kada su to učinili optuženik i osoba po nadimku "Paša" počeli su ih udarati nogama po stomaku, a drvenim dijelovima puške po leđima. Udarci su bili snažni jer je od tih udaraca imao hematome po stomaku i jedno vrijeme nije mogao konzumirati hranu. Opt. Balint ga je tijekom ispitivanja pitao gdje su pojedini mještani Darde hrvatske narodnosti. Tijekom fizičkog maltretiranja netko mu je zapovijedio da krene prema kukuruzima što je poslušao, ali je stao kada je čuo repetiranje pušaka. Čuo je glas treće osobe koja je optuženiku i osobi po nadimku "Paša" rekla "ima vremena, ubiti ćete ga". U zatvoru u Jagodnjaku proveo je 21 dan nakon čega je vraćen u Dardu. Temeljem radne obveze morao je dolaziti na posao na svinjogojsku farmu. Na tom poslu proveo je dva mjeseca. Nakon što su ubijeni stanovnici Darde iz njegove ulice Franjo, Mara i Goran Vodenik, uplašio se za svoj život pa se obratio Ljubiši Iduška da mu pribavi odobrenje za izlazak iz Baranje. Ovaj mu je u tome pomogao, pa je temeljem odobrenja, dana 27. studenog 1991. godine, izašao iz Darde. Opt. Balint u vrijeme inkriminacije mogao je biti u dobi između 25-30 godina, bio je jače tjelesne građe, imao je nešto dužu plavu kosu i kraću bradu.

U iskazu svjedok Anka Milić izjavljuje da je nakon početka Domovinskog rata ostala u Dardi sa svojim mužem, dok su joj sinovi bili u Osijeku. Tijekom 1992. godine primila je nekoliko prijetećih pisama da mora napustiti Dardu, jer će joj u suprotnom dignuti kuću u zrak. Rok iseljenja bio je 24 sata. Ukupno je dobila 3 prijeteća pisma, zbog čega se obratila Radi Kostiću za pomoć radi pribavljanja odobrenja za napuštanje Darde, jer su prijetnje bile neizdržive. Pred kraj rata saznala je da je prijeteća pisma pisala njena susjeda Rajka Čuča, po nagovoru inspektora Stanković Branka. On je jednom prilikom došao u njenu kuću, pregledao je, vjerojatno da bi vidio što se sve nalazi u kući. Nakon toga je Kostić došao s opt. Balintom koji je imao nadimak "Zolika", te im je prilikom posjete rekao da će ostati u kući, dok je optuženi predložio da na nekoliko dana napuste kuću i da odu kod njegove tetke. Na nagovor Kostića ipak su ostali u kući. Kostić je razgovarao sa Stankovićem koji nakon toga više nije dolazio u njenu kuću. Pored toga Kostić joj je rekao da će donijeti jednu pušku i streljivo u njihovu kuću, što su oni odbijali smatrajući da bi netko prilikom pregleda kuće mogao pronaći to oružje, što bi imalo posljedice za nju i muža. Ipak pušku i streljivo umotane u jedan mantil donio im je optuženik, što su vidjeli njezini susjedi. Optuženi Balint je često znao obilaziti njihovu kuću, a kada bi prolazio automobilom pokraj kuće, zvučnim signalom bi ih pozdravljao i time davao do znanja na svoju nazočnost. Tijekom 1995. godine morali su u svojoj kući primiti 3 prognaničke obitelji sprske nacionalnosti iz drugih krajeva Republike Hrvatske. Zbog toga je u njihovu kuću došao optuženi i upozorio te ljude da se njoj i njezinom mužu ne smije ništa dogoditi i da pripaze na svoje ponašanje.

U iskazu svjedok Petar Vukas izjavljuje da je nakon napada neprijateljske vojske na Republiku Hrvatsku ostao u Dardi sve do 17. kolovoza 1991. godine, kada je kao i većina hrvatskog stanovništva morao napustiti svu svoju imovinu, te otići u Osijek. U Osijeku se priključio postrojbama HV. Dana 27. srpnja 1992. godine pokušao je izvući svoje roditelje iz Baranje. Tom prilikom je bio zarobljen, te odveden u zatvor u Somboru gdje je proveo nekoliko dana, nakon čega je bio prebačen u zatvor u Dardi gdje je također proveo nekoliko dana, a zatim je završio u zatvoru u Belom Manastiru. Pred tamošnjim sudom vođen je kazneni postupak protiv njega zbog kaznenog djela ugrožavanja nedužnog srpskog naroda, rušenje i podrivanje Jugoslavije i udruživanje u neprijateljsku bandu. Tijekom boravka u zatvoru posjetio ga je Kostić Radoslav, s njim razgovarao i pitao ga da li bi htio vidjeti roditelje. U razgovoru mu je Kostić rekao da ga može odvesti u bilo koji zatvor, ali isto tako i da ga može ubiti. Kostić mu je obećao da će mu omogućiti posjet roditeljima. Nije prošlo dugo vremena kada je po njega došao upravitelj zatvora te ga odveo u Dardu. Tamo su tražili Kostića kojeg su pronašli u gostioni "Kod Spasoje" koja je bilo poznato četničko leglo. Upravitelj je tražio da izađe iz vozila i da krene s njim u gostionu. Iako je on želio ostati u vozilu bojeći se da bi ga u gostioni mogao netko ubiti, na inzistiranje upravitelja, krenuo je u gostioni gdje su zatekli Kostića i opt. Balinta. Iz gostione ga je optuženik automobilom odvezao do roditelja. Optuženika je znao od ranije, isti je bio lošeg imovnog stanja, tako da mu nije bilo jasno kako je kupio automobil, a prije rata nije imao ni bicikl, te kako je uspio doći do 12000 DEM. U kući roditelja ostao je oko pola sata, iz kuće nije izlazio jer mu je otac rekao da ne pokušava pobjeći jer ga sigurno čekaju da ga ubiju. Nakon toga optuženik ga je od roditelja odveo do Milić Anke, budući je bio dobar s njezinim sinovima i kod nje je proveo izvjesno vrijeme u razgovoru. Kuću nije napuštao jer je imao osjećaj da ga čekaju misleći da će pokušati pobjeći. U zatvor ga je vratio osobno optuženik bez ikakve pratnje. Siguran je da takvo nešto ne može učiniti osoba ako nema određenih ovlaštenja i koja ima određeni položaj. Dok je bio u pratnji optuženika kod njega nije vidio oružje, a isti je bio u civilnoj odjeći.

U iskazu svjedok Jelica Jalšovec izjavljuje da je nakon početka Domovinskog rata ostala u Dardi. Po narodnosti je Hrvatica i nije se mogla u mjestu slobodno kretati. Optuženika nije poznavala, niti je s njim kontaktirala. Boraveći u Dardi optuženika je vidjela svega dva puta. Prvi puta u mjestu i tada je on na sebi imao uniformu i bio je naoružan. Drugi puta ga je vidjela u kući njenog strica kada je došao zajedno sa pripadnicima tadašnje milicije.

U iskazu svjedok Ljudevit Tot izjavljuje da je nakon okupacije Baranje tamo ostao do 30. prosinca 1992. godine. Za to vrijeme boravka u Baranji nije se puno kretao, morao se javljati u Zadrugu radi posla, tako da nema saznanja kako se optuženi ponašao prema drugim osobama. Vidao ga je u maskirnoj uniformi, ali se ne sjeća da li je kod njega vidio oružje. Prema njemu je optuženi bio korektan i s njim nije imao nikakvih problema. Jednom prilikom je optuženi rekao svom rođaku da pripazi na njega da mu se nešto ne bi dogodilo.

U iskazu svjedok Ljubica Pap izjavljuje da uopće ne bi mogla prepoznati osobu koja se zove Miodrag Balint, jer je nije nikada vidjela. Tijekom Domovinskog rata u Dardi joj je nastradala kćerka.

U iskazu svjedok Josip Horvat izjavljuje da je nakon okupacije Baranje ostao u Dardi. Jednom prilikom u kuću mu je došlo više pripadnika tadašnje milicije i uniformiranih osoba koje su pretraživale kuću da bi pronašli oružje. Nakon toga bio je priveden u policijsku postaju Darda gdje su ga ispitivali zbog oružja i uniforme. Njegova majka je zbog toga otišla do optuženog, ispričala mu što se s njim dogodilo, nakon čega je on došao u policijsku postaju i prostoriju u kojoj je bio ispitivan. Optuženi je ostao razgovarati sa tim osobama koje su ga

ispitivale, a za to vrijeme on je morao izaći iz te prostorije. Nakon izvjesnog vremena optuženi je izašao van i rekao mu da može ići i da je slobodan. Optuženi je bio korektan i prema njegovoj majci, te nije čuo da bi prema drugima bio drukčiji.

U iskazu svjedok Zlata Kremer izjavljuje da je nakon okupacije Baranje iz Darde izašla 21. kolovoza 1991. godine. U Dardi je ostala njena majka s kojom se više puta čula putem telefona. U tim razgovorima majka joj je rekla da je kod nje bio optuženi, da joj je rekao kako su "oni" pobijedili, ali da se njoj i drugima ništa ne smije dogoditi. Kasnije je saznala od majke da se optuženi prema njoj ophodio jako dobro i ona ga je hvalila. Njena majka je preminula 3. siječnja 1992. godine. Tadašnje vlasti htjele su je sahraniti u jednoj vreći, ali optuženi to nije dozvolio, nakon čega je pribavio sanduk tako da je njena majka dostojno sahranjena. Bivši susjed njene majke Dević Rade maltretirao je njenu majku i tjerao iz kuće. Također je prijetio da će ubiti njenu majku. Kada je to čuo optuženi, došao je do Devića i zaprijetio mu da će se njemu nešto dogoditi i da će ga on ubiti ako bude dirao njenu majku. Iz pričanja drugih ljudi čula je da je optuženik štitio sve one koji su stanovali u ulici u kojoj je živila njena majka.

U iskazu svjedok Mirjana Šimić izjavljuje da je poznavala optuženog, te da se on prema njoj i njenoj majci korektno ponašao i nije ih maltretirao. Najviše je imala problema s inspektorom Stanković Brankom koji je maltretirao nju i majku. Zbog njegovog ponašanja ona i majka sklonili su se u kuću obitelji Kremer, gdje su vrijeme uglavnom provodili u podrumu i nisu izlazili van.

U iskazu svjedok Ibolja Periškić izjavljuje da je u Dardi ostala od početka Domovinskog rata do mirne reintegracije. Opt. Balinta zna od ranog djetinjstva. Tijekom ratnih godina pomogao joj je oko njene bake koja je dobila moždani udar uslijed kojega je pala i slomila kuk, a optuženi je organizirao njezino zbrinjavanje i odvoženje u bolnicu. Vidala je optuženog u uniformi, ali se ne sjeća da li je kod njega vidjela oružje.

U iskazu svjedok Đula Drobina izjavljuje da je u Dardi ostao od početka Domovinskog rata sve do mirne reintegracije. Dana 21. svibnja 1992. godine u njegovu kuću su došli nepoznati naoružani vojnici, te ga istjerali iz njegove kuće. Kuću je morao napustiti. Po zanimanju je limar, što je optuženom bilo poznato i on ga je primio da radi kod njega u radnji, dao mu je i stan u okviru stare kuće, gdje se nalazila limarska radnja i u tom stanu je ostao sve do kraja rata. Prema njemu se optuženi korektno odnosio, uredno mu je isplaćivao plaću, a poslije tog incidenta s kućom više ga nitko nije dirao. Prema svima onima koji su kod optuženog radili on se ponašao korektno. Optuženika je viđao u jednobojnoj sivomaslinastoj uniformi.

U iskazu svjedok Slavko Ivković izjavljuje da je u Dardi ostao od početka okupacije do završetka rata. Optuženika je znao od ranije i viđao ga je u Dardi. Tijekom 1991. godine viđao je optuženika u civilnoj odjeći, ali isto tako i u uniformi plave boje. U svim tim slučajevima kada je viđao optuženog nije uočio da optuženi nosi naoružanje. Tijekom 1992. godine, optuženog je viđao u uniformi i s oružjem. Poznato mu je da je u Dardi dosta ljudi tijekom ratnih godina bilo ugroženo, međutim optuženi im je pomogao tako što ih je stavio pod svoju zaštitu i tada ih nitko nije mogao dirati. Neke je ljude i zapošljavao. Osobe koje su bile pod njegovom zaštitom bile su različite nacionalne pripadnosti, pa je tako štitio Andriju Hranića po narodnosti Hrvata, te Đula Drobina po nacionalnosti Mađara. Optuženi je mogao štititi ljude jer se kretao u društvu osoba koje su tada bile po svojoj funkciji na rukovodećim

mjestima u vojsci i policiji. S tim osobama se optuženi družio i znao ih je i prije rata, pa je slijedom toga mogao uzeti ljude u zaštitu.

U iskazu svjedok Branko Jurak izjavljuje da je nakon okupacije Baranje u Dardi ostao do mjeseca listopada 1991. godine. Njegova supruga s djecom je odmah napustila Dardu, te je kao prognanik bila smještena u Makarsku. Dobio je otkaz u Mesnoj industriji "Belje", nakon čega je saznao da mu se prijeti od strane nekih ljudi iz Jagodnjaka da će ga ubiti. Zbog toga se obraćao u nekoliko navrata teritorijalnoj obrani radi odobrenja napuštanja Baranje, ali svaki puta su ga odbili. Otkaz u Mesnoj industriji dobio je od direktora Vukovića uz obrazloženje da je nepoželjan. Kada se posljednji puta obratio zahtjevom da napusti Dardu i kada je bio odbijen, naišao je na optuženog Balinta koji ga je pitao zbog čega je uzrujan i ljut. Ispričao mu je svoj problem, nakon čega je optuženi ušao u prostoriju gdje se izdaju odobrenja. Počeo je vikati na tu osobu koja je radila na izdavanju odobrenja. Odmah iza toga za nekoliko minuta je dobio odobrenje za napuštanje Baranje. Tada kada mu je optuženi pomogao imao je maskirnu uniformu koju su nosili pripadnici tadašnje milicije. Smatra da je optuženi, obzirom na ono što je učinio za njega, imao neku veću ulogu u hijerarhiji tadašnje vlasti.

U iskazu svjedok Zoran Đujić izjavljuje da je početak Domovinskog rata dočekao u Jagodnjaku. Njegov otac je jedno vrijeme vršio funkciju stražara u prihvatnom centru koji se nalazio na nogometnom igralištu Jagodnjaka. Tamo su se nalazile prostorije koje su služile za smještaj dovedenih, kao i za trenutno zbrinjavanje ranjenika. Optuženika je znao od ranije. Osobno ga nije viđao u tom prihvatnom centru na nogometnom igralištu Jagodnjaka.

U iskazu svjedok Milan Čubra izjavljuje da je tijekom 1991. godine ostao u Dardi, jer je radio u tadašnjoj miliciji i to na rasporedu dežurstava. Znao je optuženika i za njega može reći da je bio pripadnik jedne izviđačke jedinice koja je brojala oko 10 članova. Pripadnici izviđačke jedinice su u početku imali maskirnu sivomaslinastu uniformu, a kasnije plavu uniformu. Pripadnici te jedinice bili su naoružani pištoljima i automatskom puškom. Zadatak izviđačke jedinice bio je odlazak na teren radi izviđanja. Optuženi Balint je bio zapovjednik te izviđačke jedinice.

U iskazu svjedok Marija Kalamari izjavljuje da poznaje optuženika i još prije nego je počeo rat. Za vrijeme okupacije Baranje tijekom 1993. godine došao je optuženi u njihovu kuću te ih pitao da li ih je netko dirao ili tjerao iz kuće. Prema njima se nije ružno ophodio. Međutim, u kolovozu 1995. godine došao je optuženi te je njoj i njenom mužu rekao da će morati izaći iz kuće, jer će se tu useliti neka obitelj iz Okučana. Dok su čekali dolazak tih ljudi u večernjim satima u dvorište kuće netko im je bacio eksplozivnu napravu. Iz kuće su iseljeni tako što su došle tri naoružane osobe i osam civila. Naoružane osobe su im prijetile da ne smiju ništa reći inače će nastradati. Kasnije su saznali da su ti ljudi koji su ušli u njihovu kuću bili rodbina jedne žene s kojom je optuženi Balint živio i s kojom ima dijete. Trebalo im je 5 dana da pribave dokumente za napuštanje Baranje. Čini nespornim da im se optuženi ponudio da ih osobno preveze preko granice, što nisu prihvatili jer su sami organizirali prijevoz. Napustili su punu kuću, a kada su se vratili nazad ništa nisu u njoj zatekli.

U iskazu svjedok Vojo Gligorijević izjavljuje da je prije rata radio u Mesnoj industriji Belje. Kada je počeo rat u mjesecu listopadu 1991. godine, ušao je u rezervni sastav milicije gdje je bio godinu dana. Optuženog Balinta zna jer je i on bio u sastavu tadašnje milicije. Kostić Radoslav je bio zapovjednik svih pripadnika milicije u Baranji. Iz redova milicije formirano je izviđačko odjeljenje u čijem sastavu je bio i optuženi Balint. Tijekom 1991. godine optuženi je nosio maskirnu maslinastozelenu uniformu i bio je naoružan pištoljem i

automatskom puškom. Optuženik je imao za vrijeme rata limarsku radnju, koja je bila prije rata vlasništvo Bare Branka koji je morao na početku okupacije Baranje napustiti Dardu. Prije rata opt. Balint nije imao limarsku radnju u svom vlasništvu.

Nakon analize sudsko vijeće je u cijelosti cijenilo i prihvatilo iskaze svjedoka predloženih po ŽDO iz Osijeka, tako i od obrane. Iskazi svjedoka su rezultat neposrednih opažanja, te osobnog učešća. Iskazi obje skupine saslušanih svjedoka nisu proturječni, međusobno se ne isključuju jer se odnose na različite događaje. Kako su iskazi objektivni i nepristrani sudsko vijeće ih smatra vjerodostojnim jer ukazuju na činjenice koje su od značaja za utvrđenje činjenice postojanja kaznenopravne odgovornosti opt. Balinta, tako i onih olakotnih i otegotnih okolnosti koje utječu na visinu kazne.

Tijekom dokaznog postupka pribavljena je medicinska dokumentacija na ime Posert Željka i Mesar Adama. Navedena medicinska dokumentacija bila je predmet sudsko-medicinskog vještačenja. Vještak dr. Boris Dumenčić je nakon pregleda medicinske dokumentacije na ime Posert Željka utvrdio da je zadobio tjelesne ozljede u zarobljeništvu dana 10. rujna 1991. godine. U svezi navedenih ozljeda imenovani je pregledan u traumatološkoj ambulanti KB Osijek dana 25. rujna 1991. godine. Pregledom su utvrđeni krvni podljevi u resorpciji na leđima, prijelom šestog rebra desno, otok palca desne šake i otok lijevog koljena. Krvni podljevi u resorpciji na leđima se kvalificiraju kao lake tjelesne ozljede. Kako krvni podljevi nisu opisani po obliku, veličini i boji, vještak se nije mogao izjasniti o njihovoj starosti, niti o mogućem sredstvu nanošenja ozljeda. Krvni podljevi su mogli nastati udarcima tupotvrdog sredstva slabog do srednje jakog intenziteta po leđima, ali isto tako i padovima oštećenog na leđa. Prijelom šestog rebra desno se kvalificira kao laka tjelesna ozljeda koja je mogla nastati ili udarcem tupotvrdog sredstva srednje jakog intenziteta ili padom oštećenog na tvrdu podlogu. Otok palca desne šake i lijevog koljena se kvalificira kao laka tjelesna ozljeda koja je mogla nastati ili udarcima tupotvrdog sredstva slabog intenziteta ili padom oštećenog na tvrdu podlogu. Vještak je mišljenja da su ozljede navedene u medicinskoj dokumentaciji za Posert Željka mogle nastati udarcima drvene obloge puške, kao i udarcima metalne cijevi puške.

Pregledom medicinske dokumentacije na ime Mesar Adama vještak je utvrdio da se ista ne odnosi na tjelesne ozljede, već se radi o dokumentaciji koja se odnosi na duševne poremećaje koji su nastali tijekom zarobljenništva.

Nakon analize sudsko vijeće je u cijelosti prihvatilo nalaz i mišljenje vještaka, jer je isti dan savjesnim pregledom dostavljene medicinske dokumentacije, u skladu s pravilima struke, a na isti nisu stavljene primjedbe.

Pregledom preslike izvotka iz novinskih članaka (strana 116 spisa) sudsko vijeće nije moglo utvrditi niti jednu bitnu činjenicu koja bi bila od značaja za ovaj kazneni postupak.

Iz imovnog uvjerenja za optuženika je vidljivo da isti nema prihoda od bilo koje vrste rada.

Iz izvoda iz prekršajne evidencije je vidljivo da optuženi do sada nije bio prekršajno kažnjavao.

Iz izvoda iz kaznene evidencije je vidljivo da opt. Balint do sada nije bio osuđivan, no prema vlastitom kazivanju optuženik je pravomoćno osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 9 godina zbog kaznenog djela ubojstva. Kaznu zatvora je odslužio.

Na temelju ovakvog provedenog dokaznog postupka ocjenjujući svaki dokaz posebno i sve zajedno, te primjenom materijalnog prava sudsko vijeće smatra da je tijekom dokaznog postupka na nedvojben način utvrđeno da je opt. Miodrag Balint počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava - ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH, na način i u vrijeme kako mu se to stavlja na teret činjeničnim opisom optužnice Županijskog državnog odvjetništva iz Osijeka.

Iznoseći obranu opt. Balint Miodrag u cijelosti poriče navode optužnog akta. Želeći to tijekom dokaznog postupka i potvrditi optuženik je predložio da se saslušaju svjedoci Anka Milić, Petar Vukas, Jelica Jalšovec, Ljudevit Tot, Ljubica Pap, Josip Horvat, Zlata Kremer, Mirjana Šimić, Ibolja Periškić, Đula Drobina, Slavko Ivković, Branko Jurak, Zoran Đujić, Marija Kalamari i Vojo Gligorijević. Nema sumnje da iz iskaza ovih saslušanih svjedoka proizlazi da im je optuženik tijekom rata pomagao u raznim situacijama. Međutim isto tako je vidljivo da se radi o osobama koje su susjedi optuženika, poznavali su ga iz čega se može izvući zaključak da im je upravo zbog te susjedske linije optuženik u konkretnim situacijama pomogao. Taj dio obrane optuženika koji se bazira na iskazima prethodno navedenih svjedoka je uvjerljiv, a budući da sudsko vijeće nije imalo razloga posumnjati u vjerodostojnost iskaza tih svjedoka, obrana optuženika se u tom pogledu može prihvatiti kao logična i uvjerljiva. No iskazi tih svjedoka ne odnose se na konkretne događaje koji su navedeni u činjeničnom opisu optužnice.

Međutim, iz iskaza svjedoka Žemlić Ivana, Posert Željka, Posavec Slavka, Mesar Adama, Horvat Dragana, Bobek Josipa i Spahić Husnije proizlaze činjenice na temelju kojih je sudsko vijeće zaključilo da optuženik nije tijekom rata jednako postupao prema svim mještanima mjesta Darda. To ukazuje da su svjedoci, predloženi po obrani, osim što su potvrđivali jedan dio obrane optuženika, svojim iskazima pogodovali optuženiku u smislu umanjenja ili otklanjanja kaznenopravne odgovornosti u svezi počinjene inkriminacije.

Da bi se utvrdio status optuženika u Dardi tijekom okupacije Baranje sudsko vijeće je saslušalo svjedoka Čubra Milana i Gligorijević Voju. Iz iskaza ovih svjedoka proizlazi da je zapovjednik svih pripadnika tadašnje milicije u Baranji bio Kostić Radoslav. Kao zapovjednik, Kostić Radoslav je formirao izviđačko odjeljenje u čijem sastavu je bio optuženik ne samo kao član odjeljenja, nego i njen zapovjednik. Pripadnici tog izviđačkog odjeljenja su u početku imali maskirnu sivomaslinastu uniformu, a kasnije plavu, te su bili naoružani automatskim puškama i pištoljima.

Iz iskaza svjedoka Petra Vukasa je vidljivo da je bio zarobljen u Baranji tijekom pokušaja izvlačenja roditelja iz Baranje. Tamo je bio pokrenut kazneni postupak protiv njega i osuđen je na kaznu zatvora. Temeljem odobrenja Kostić Radoslava, opt. Balint ga sprovodi u posjet roditeljima. Optuženik je došao po njega automobilom što je kod njega izazvalo čuđenje jer je znao da je optuženik prije rata bio lošeg imovnog stanja, te da nije imao nikakve uštedevine čak ni da kupi bicikl. Obzirom na ponašanje optuženika tijekom sprovođenja, da je u nazočnosti optuženika bio potpuno siguran i da ga nitko nije smio dirati bez obzira gdje su došli, pa čak ni u lokalu u Dardi za koje je znao da je bilo četničko leglo, smatra da je to mogla učiniti i tako se ponašati isključivo osoba koja je imala velika ovlaštenja

ili određen položaj u hijerarhijskoj ljestvici policije, vojske ili vlasti koja je formirana na okupiranom području Baranje.

Tijekom okupacije Baranje, u trenutku lišenja slobode svjedok Žemlić Ivan bio je civil i nije imao nikakvo naoružanje. Žemlić je potpuno siguran da ga je nakon privođenja u Tvornicu stočne hrane u Dardi fizički maltretirao optuženik tako što ga je pušcanom cijevi udarao u predjelu bubrega i kralježnice neprestano oko 15 minuta, pa je od zadobivenih udaraca bio u takvom stanju da je jedva hodao. Fizičko maltretiranje optuženika Žemlić opisuje kao izivljavanje. Nakon tog ispitivanja Žemlić je odveden u Jagodnjak u prostorije nogometnog igrališta koje su tijekom okupacije služile kao zatvor. Tamo je bio ispitivan jednom prilikom zajedno sa Mesar Adamom, Spahić Husnijom, Tot Milanom i još nekim osobama. Svi su bili izvedeni iz zatvora, te jedan po jedan odvedeni iza zgrade od strane opt. Balinta. Kada je došao na njega red opt. Balint, te osoba po imenu Milošević pušcanim cijevima su ga tukli po slabinama i kralježnici, te rebrima, a kada bi pao od udaraca na zemlju, tada bi ga nastavili tući vojničkim čizmama po cijelom tijelu, a naročito u predjelu karličnog pojasa i genitalija. Udarci su bili toliko snažni da je uslijed toga kao posljedicu nekontrolirano izvršio malu i veliku nuždu. Tek kada je potpuno klonuo i pao na zemlju opt. Balint i Milošević prestali su ga tući.

Svjedok Posert Željko je bio zarobljen u sportskoj dvorani Darda gdje je sa ostalim mještanima Darde držao odstupnicu dok su ostali stanovnici Darde napuštali svoje kuće. Kao i ostali njegove kolege predao se kojom prilikom su bili lišeni slobode, te psihički i fizički maltretirani. Iz sportske dvorane je odveden u Tvornicu stočne hrane gdje je zatekao optuženika koji je na sebi imao maskirnu uniformu i nosio je automatsku pušku. Prva osoba koju je optuženik tukao bio je Žemlić Ivan, a tukao ga je takvim intenzitetom da je čuo njegove urlike i jauke. Nakon toga je on došao na red kojom prilikom ga je optuženik šakama udarao po licu, a nogama u predjelu slabina, grudi i rebara. Udarci su bili takvog intenziteta da je od njih pao na tlo, no optuženi ga je nastavio tući. Ne zna kako bi se to završilo da se nije umiješao izvjesni Dobrić Pero nakon čijih riječi "Zola", ubit ćeš ih, što radiš" je optuženik prestao ga tući. Kako ga je optuženi tukao mislio je da će ga ubiti. Optuženi ga je tako tukao da poslije toga nije bio sposoban hodati, pa su mu prijatelji u tome morali pomoći.

Svjedok Mesar Adam kao pripadnik rezervnog sastava MUP RH zarobljen je u sportskoj dvorani Darda zajedno sa ostalim kolegama, mještanima Darde. Predao se zbog okruženja. Nakon zarobljavanja morali su se skinuti do pojasa, staviti ruke iza glave i okrenuti se prema zidu. Nakon toga je počelo fizičko maltretiranje. U trenutku zarobljavanja svjedok Mesar je na sebi imao plave teksas hlače, košulju i patike. Nakon zarobljavanja odveden je u Jagodnjak u zatvor koji se nalazio u prostorijama nogometnog igrališta. Jednom prilikom zajedno sa još osam osoba izveden je iz zatvora radi ispitivanja. Ispitivanje je bilo pojedinačno. Po njega je došao opt. Balint koji je na sebi imao plavu maskirnu uniformu i bio je naoružan. Na zahtjev Balinta, nakon što je doveden iza zgrade gdje ga nisu mogli vidjeti ostali zatvorenici, morao se okrenuti prema zidu, raširiti ruke i staviti ih na zid, te raširiti noge. S njegove lijeve strane nalazio se Dobrić Pero, iza njega Milošević, a opt. Balint s njegove desne strane. Kako je optuženik procijenio da on nije dovoljno raširio noge, prišao mu je i snažno ga udario u predjelu članka vojničkom čizmom, tako da mu je noga odmah natekla od članka do koljena. Optuženi ga je ispitivao u svezi članstva u stranci HDZ, da li ima oružje, u svezi radio-stanice, te gdje su skrivene neke osobe. Prvo ga je drvenim dijelom puške u predjelu leđa udario Dobrić od kojeg udarca je zadobio krvne podljeve. Nakon toga je zadobio udarac u predjelu karličnog pojasa od čega je pokleknuo. Iza toga mu je prišao opt. Balint te ga vojničkom čizmom udario u predjelu stomaka takvim intenzitetom da je odmah

nekontrolirano izvršio malu i veliku nuždu. Tom prilikom dobio je takve batine da se nije mogao sam kretati nego su ga drugi odveli u zatvor.

Svjedok Posavec Slavko je bio civilna osoba zaposlen u tvrtki "Panonija" gdje je radio kao vozač kamiona. U trenutku lišenja slobode nije bio niti pripadnik HV, niti MUP-a RH. Kada je na prevaru od strane susjeda naveden da izađe na dvorište okružilo ga je 10 naoružanih osoba među kojima je bio i optuženik. Opt. Balint i neki Mišković izveli su ga iz dvorišta i počeli ga tući naoružanjem po rebrima, bubrezima i kralježnici. Tukli su ga sve do kuće u kojoj živi Mišković, a tukli su ga takvim intezitetom da je izgubio svijest i pri tom pao u kanal u kojem je proveo više od četiri sata.

Svjedok Horvat Dragan je prilikom lišenja slobode imao status civilne osobe, nije bio naoružan, niti imao vojničku odoru. U dvorištu kuće zatekli su ga opt. Balint i osoba po imenu Nemanja, koji su došli automobilom marke "Lada karavan". Optuženik je bio naoružan puškomitraljezom. Da su baš njega tražili zaključio je po tome što mu se optuženi, čim ga je ugledao, obratio riječima "dodi, dodi, tebe tražimo". Na njihov zahtjev ušao je u automobil gdje ga je optuženi tukao drvenim dijelom puškomitraljeza po leđima i rebrima. Kada su došli do policijske postaje u Dardi optuženi mu je stavio u ruke dvije patrone za lovačko naoružanje, zapovijedio mu da ih mora držati u ruci, nakon čega se obratio okupljenim pripadnicima paravojnih srpskih snaga riječima "gledajte braćo Srbi čime je ovaj htio ubijati Srbe."

Svjedok Bobek Josip se u vrijeme lišenja slobode nalazio u podrumu kuće svoga susjeda. U trenutku lišenja slobode bio je civil, nije nosio uniformu, niti imao naoružanje. U policijskoj postaji preuzeo ga je optuženi koji ga je odmah udario palicom po glavi. Nakon što ga je pitao "što si" i nakon što mu je odgovorio da je Hrvat, dobio je ponovno udarac po glavi. Na zahtjev optuženika okrenuo se prema zidu, stavio ruke na vrata i raširio noge. Prvo je bio ispitivan u svezi ubojstva nekih osoba srpske nacionalnosti o čemu ništa nije znao, a nakon toga ga je optuženi nastavio tući policijskom palicom po leđima, ispod lopatica, te po rebrima. Od posljedica pretrpljenih batina zadobio je otekline na glavi manjeg opsega. Kada je tijekom ispitivanja u svezi ubojstva nekog Stojaković Milivoja iz Darde optuženiku odgovorio da ništa ne zna, ponovno je zadobio udarce palicom po glavi pri čemu mu je optuženik rekao "da više nisi stavio srpsko ime u usta."

Svjedok Spahić Husnija u trenutku lišenja slobode je bio civil bez naoružanja i uniforme. Po njega u kuću je došao Iduški Ljubiša, te ga sproveo u zatvor koji se nalazio u Jagodnjaku. Iz prostorija zatvora izveden je na zahtjev optuženika zajedno s drugim osobama. Bilo im je naređeno da uzmu automatske puške koje su bile ostavljene na zidu zgrade zatvora, ali puške nisu dirali od straha za svoj život. Zatim su se morali okrenuti licem prema zidu, a kada su to učinili optuženik i još jedna osoba po nadimku "Paša" počeli su ih tući drvenim dijelovima puške po leđima, te nogama po stomaku. Udarci su bili snažni od čega je zadobio hematome po stomaku i jedno vrijeme nije mogao konzumirati hranu. Tijekom fizičkog maltretiranja netko mu je zapovijedio da krene prema kukuruzima što je morao poslušati, no kada je čuo repetiranje pušaka odmah je stao. Zatim je čuo glas neke treće osobe koja je optuženiku i osobi po nadimku "Paša" rekla "ima vremena, ubiti ćete ga". U zatvoru je proveo 21 dan, nakon čega je imao radnu obvezu da radi na svinjogojskoj farmi. Na tom poslu je proveo dva mjeseca.

Zajedničko iskazima svjedoka Žemlića, Poserta, Posaveca, Mesara, Horvata, Bobeka i Spahića je da kod njih nije postojala nikakva sumnja ili neodređenost u smislu utvrđivanja

identiteta osobe koja ih je ispitivala i pri tom ispitivanju fizički maltretirala. Evidentno je da su ovi svjedoci kao osobu koja se prema njima tako ponašala identificirali u osobi opt. Balint Miodraga.

U konkretnom slučaju da bi se utvrdila činjenica vrste oružanog sukoba, sudsko vijeće je na temelju opće poznatih okolnosti koje nije trebalo posebnim dokazima utvrđivati zaključilo da se u vrijeme inkriminacije odvijao oružani sukob koji nije imao međunarodni karakter. U vrijeme inkriminacije radilo se o oružanom sukobu do kojeg je došlo na području jedne od stranaka ugovornica Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949.g. Ta ugovornica je bivša SFRJ, budući da u vrijeme inkriminacije Republika Hrvatska nije bila međunarodno priznata kao suverena država. Slijedom navedenog nedvojbeno je utvrđeno da taj oružani sukob nije prelazio granice bivše SFRJ i da u tom sukobu nije sudjelovala neka druga članica Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12.08.1949.g. Zbog navedenih činjenica u konkretnom slučaju se radi o oružanom sukobu nemeđunarodnog karaktera.

Zaračene strane u ovom oružanom sukobu bili su pripadnici srpskih paravojskih postrojbi koje su se pridružile "jedinicama tzv. JNA" s jedne strane, te pripadnika MUP-a RH i Zbora narodne garde s druge strane. Pripadnici obiju zaračenih strana prema Ženevskoj konvenciji o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata bile su dužne primjenjivati odredbe prema svih osobama koje izravno ne sudjeluju u neprijateljstvima, uključujući čak i pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje i osobe koje su izvan bojnog ustroja (hors de combat). Prema takvim osobama u svakoj prilici se treba postupati čovječno, bez ikakvog nepovoljnog razlikovanja utemeljenog na rasi, boji kože, vjeroispovjedi ili uvjerenju, spolu, rođenju ili imovinskom stanju ili nekom drugom sličnom kriteriju. Da bi se to ostvarilo prema zaštićenim osobama u svako doba i na svakom mjestu zabranjeni su bilo kakvo nasilje protiv života i tijela, okrutno postupanje i mučenja, te povrede osobnog dostojanstva, osobito uvredljivi i ponižavajući postupci. Medicinskim vještačenjem dostavljene dokumentacije sud je utvrdio da su kod svjedoka Posert Željka i Mesar Adama još uvijek prisutne posljedice optuženikovog zlostavljanja.

Analizirajući ponašanje optuženika sudsko vijeće smatra da je njegovo ponašanje upravo suprotno odredbama Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. 8. 1949.g. Optuženik je pripadnik tzv. milicije koja je formirana na teritoriju okupirane Baranje. Takva milicija bila je sastavni dio paravojske vlasti koje je formirana na teritoriju koja je prozvana "SAO Krajina za istočnu Slavoniju i Baranju". Svjestan svoga položaja i pripadništva okupacione vlasti, koristeći nemoć osoba koje su lišene slobode bez ikakvog osnovanog razloga optuženik je prema njima tako nečovječno postupao i fizički ih maltretirao takvim intezitetom da se to jedino može opisati kao okrutno postupanje, mučenje i izživljavanje, odnosno nasilje koje je usmjereno protiv života i tijela osoba koje je ispitivao. Obzirom na ozljede koje su posljedica dobivenih batina sud zaključuje da je njegovo ponašanje bilo usmjereno u pravcu izlaganja tih osoba zaplašivanju, poniženju i zlostavljanju. Bezobzira primjena fizičke sile uz upotrebu gumenih palica, naoružanja i vojničkih cipela imala je za cilj izazivanje kod ispitivanih osoba nesigurnost za život i egzistenciju na području Baranje. Strah i nesigurnost natjerala bi ih na iseljenje, a što bi imalo za posljedicu nastanak Baranje kao etnički čistog područja naseljenog isključivo osobama srpske nacionalnosti. Tako nedvojbeno utvrđenim nečovječnim postupanjem optuženik je prekršio odredbe čl. 4. točke 1) i točke 2a) Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama od 12.8.1949.g. o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (protokol 2). Naime, gore opisanim ponašanjem optuženik, kao pripadnik jedne od zaračenih strana u nemeđunarodnom oružanom sukobu, nije poštivao

pravo osoba koje su lišene slobode, na poštovanje njihove ličnosti, časti ili uvjerenja pa je sukladno tome prema njima postupao nečovječno primjenjujući fizičku silu takvog inteziteta koja ima karakter okrutnog postupanja sve u smislu narušenja zdravlja, te fizičkog ili mentalnog blagostanja osoba koje je podvrgao ispitivanju. Zlostavljanje, zaplašivanje, poniženje optuženik nije usmjerio prema bilo komu, nego isključivo prema osobama koje nisu srpske nacionalnosti, što samo po sebi govori koji je bio cilj i smisao njegovog postupanja. Obzirom na životnu dob, stručnu spremu, životno iskustvo, te da je kod njega postojala i svijest o pripadnosti tzv. milicije na privremeno okupiranom teritoriju Baranje, optuženik je morao znati da mogu takvim postupanjem i primjenom sile takvog inteziteta prema ispitivanim osobama mogu nastati posljedice i narušenje njihovog zdravlja, pa je usprkos toj svijesti on postupao u tom cilju. Slijedom navedenog u njegovim radnjama i ponašanju ostvaruju se sva bitna objektivna i subjektivna obilježja kaznenog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava-ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH, za koje je oglašen krivim.

Odlučujući se o vrsti kazne sudsko vijeće smatra da se u konkretnom slučaju svrha izricanja kazni i svrha kažnjavanja može postići bezuvjetnom kaznom zatvora, pa je opt. Miodrag Balint za učin kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZ RH osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 7 godina.

Pri odmjeravanju visine kazne sudsko vijeće je optuženiku od olakotnih okolnosti cijenilo da je oženjen i otac jednog djeteta, socijalni status jer je nezaposlen, da je ipak nekim mještanima Darde pritekao u pomoć u vrijeme rata, ali mu je od otegotnih okolnosti sud našao dosadašnju osuđivanost za kazneno djelo ubojstva na području privremeno okupirane Baranje, slijedom čega sudsko vijeće smatra da je ova vrsta i visina kazne primjerena stupnju društvene opasnosti djela i kaznene odgovornosti optuženika kojom će se postići svrha kažnjavanja, te svrha specijalne i generalne prevencije.

Vrijeme koje je optuženik proveo u pritvoru uračunati će mu se temeljem čl. 63. KZ u izrečenu kaznu zatvora.

Odluka suda o troškovima kaznenog postupka temelji se na odredbi čl. 122. st. 4. ZKP.

U Osijeku, 2. ožujka 2004. godine.

ZAPISNIČAR
SUZANA KRIŽANOVIĆ, v.r.

PREDSJEDNIK VIJEĆA
DAMIR KRAHULEC, v.r.

UPUTA O PRAVU NA ŽALBU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana, računajući od dana primitka pismenog otpravka. Žalba se podnosi pismeno u 3 istovjetna primjerka putem ovoga suda, a o njoj odlučuje Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu.

D N A:

1. Županijsko državno odvjetništvo Osijek, KT-118/96.
2. opt. Miodrag Balint, Zatvor u Osijeku
3. Dragutin Mijoč, odvjetnik iz Osijeka

Za ločnost otpisavka - ovlaštenu službenik
MIRJANA DELALIĆ